

foreslået af regeringspartierne og andre. Når vi ikke er medforlagsstillere, skyldes det, at vi ikke vil sætte vores navn på et papir som medforlagsstiller sammen med hr. Uffe Ellemann-Jensen, fordi jeg ikke mener, at Venstre fører en seriøs udenrigspolitik i EU-spørgsmålet. De blander indenrigspolitik ind hele tiden, og jeg mener, det ødelægger chancerne for, at vi får en ordentlig Europapolitik.

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jeg blev meget chokeret over at høre hr. Uffe Ellemann-Jensens betragtninger om, hvordan demokratiet skal være i Danmark. Jeg synes, det er påfaldende, at det kan være Venstres politik nu, at danskerne ikke skal kunne tage stilling til det reelle indhold i Europapolitikken, men blot, hver gang man skal have en afstemning, skal tage stilling for eller imod selve Europasamarbejdet. Hvis det er den generelle opfattelse i Venstre af, hvordan demokratiet bør være i Danmark, så siger jeg velbekomme.

Det må være sådan, at den danske befolkning kan tage stilling til det reelle indhold i de ændringer, der foreslås, og også kan sige nej til nogle foreslåede ændringer. Ellers har vi jo reelt ikke demokrati og folkestyre, når det drejer sig om Europaspørgsmålet. Så er det sådan, som nogle har frygtet, at når det drejer sig om forholdene her i Danmark, kan vi stemme i Folketinget, og når Folketinget har vedtaget noget i Europaspørgsmål på en regeringskonference, er løbet kørt, og så har befolkningen ingen mulighed for at sætte en bremsekloks i.

Det er i betragtning af den historie, der ligger bag det nuværende medlemskab af EU, en meget ubehagelig opfattelse at have, og man risikerer, at man løber ud ad den vej, der fører længere og længere ud i EU-samarbejdet på en baggrund, befolkningen ikke kan tiltræde. Og de frustrationer, man derved kan skabe i befolkningen ved, at man tillægger EU større og større kompetence, uden at befolkningen har mulighed for at sige ja eller nej, kan blive meget voldsomme og ubehagelige for det danske folkestyre. Så jeg vil advare imod dem.

Jeg synes egentlig på mange måder, det var befriende at høre fru Elisabeth Arnold heroppe for et øjeblik siden. Jeg savnede så blot, at fru Elisabeth Arnold i den sammenhæng nævnte ikke blot hr. Uffe Ellemann-Jensen, men også hr. Peter Duetoft, for det var jo det samme udgangspunkt, hr. Peter Duetoft havde for sine bemærkninger og den samme arrogance over

for befolkningens indstilling til EU-spørgsmålet, som kom til udtryk.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Det var dog alligevel forbløffende, at man skulle blive betegnet som arrogant, fordi man står ved det, som et flertal af den danske befolkning ved en folkeafstemning rent faktisk har sagt ja til.

Den danske befolkning har sagt ja til et medlemskab af Maastricht på nogle veldefinerede betingelser. Og så kommer en unionsmodstander rendende og påstår, det er arrogant at støtte, hvad den danske befolkning har sagt ja til.

Jeg vil gerne sige til hr. Keld Albrechtsen: Jeg er ikke arrogant over for politiske modstandere, men jeg er træt af Enhedslistens, JuniBevægelsens og Folkebevægelsens ustandselige krav om at få indflydelse på dansk EU-politik, samtidig med at man på en halvreligiøs måde stiller sig op hele tiden og siger nej for enhver pris.

Jeg vil gerne spørge hr. Keld Albrechtsen: Vil hr. Keld Albrechtsen i de forhandlinger, der skal være i løbet af dette år, hvis han blev inviteret med, se bort fra sit nej til Unionen og være med til i arbejdet at effektivisere Unionen? Det er jo ikke de signaler, vi har hørt hidtil hverken fra de to folkebevægelser eller fra Enhedslisten. Det har været deres fanatiske nej, der har stået ved magt. Men det, det drejer sig om nu, er altså ikke det gamle ja-nej, ikke den gamle, om vi er med eller ikke med. Det, det drejer sig om, er, hvordan den Union, Danmark er medlem af, skal bygges videre, og hvordan den skal effektiviseres. Der er da ikke nogen grund til at inddrage partier eller bevægelser, som har det hovedsynspunkt, som de ikke kan komme fra, at Unionen bare skal væk, i forhandlinger.

Derfor nævnte jeg med vilje ikke SF, for SF har vist en fleksibilitet og åbenhed, der gør, at det er værd at tage diskussionen. Det kan godt være, vi ikke kan nå at blive enige med SF, men SF er der grund til at tale med, for SF har vist, at de gerne vil have indflydelse på den dagligdags politik, mens hr. Keld Albrechtsen bare stiller sig op og siger nej til alt, hvad der har med Unionen at gøre, og så i øvrigt i dagligdagen har en række problemer med at stemme for ganske gode forslag, der også kommer fra EU. Det er det, det drejer sig om, og det har intet med arrogance at gøre. Det er en erkendelse af, hvad vælgerne sagde ja til 18. maj, og hvordan vi så kommer videre derfra.